

ΑΙ ΑΔΕΛΦΑΙ ΠΑΣΧΑΛ

Ὁ Ὀρφεὺς, ὁ γνωστὸς μουσικοδιδάσκαλος τῆς ἀρχαιότητος, οὐτινος ἡ φήμη εἶχε φθάσει μέχρι τοῦ Ἄδου, καὶ ὅστις ἀνεβίωσεν ἐφέτος, εἰς τὸ ἱερμικώτερον μέρος τῆς πόλεως κρεμάσας τὴν λύραν του, ἐδειξε προχθὲς τὰς ἀληθεῖς του διαθέσεις, ἐγκολπώθεις τὰς δύο νέας ἀοιδούς, τὰς ἀδελφάς Πασχάλ, αἵτινες τὸ πρῶτον ἐμελψαν ἀπὸ τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεώς των.

Τί εἶναι αἱ ἀδελφαί Πασχάλ;

Εἶνε δύο γυναῖκες καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Ἡ ἀνδρώδης μορφή τῆς μιᾶς ἀδελφῆς τόσον ἐπενήργησεν ἐπὶ τῆς λεπτοτέρας ἄλλης, ὥστε αὕτη ἤρχισε νὰ ἐξανδρουταί καὶ συνήθως κατὰ τὰς μικράς των παραστάσεις ἢ ἄλλη αὕτη παρίσταται πάντοτε ὡς ἀνὴρ, λαμβάνουσα τὰς πλεόν ἀνδρικός πόδας, ἀν καὶ ἡ φωνή τῆς προδίδει τὸ φύλον τῆς, ἐνῶ ἡ φωνή τῆς ἄλλης σὲ ἀπατά. Ἐὰν ἀκούσῃς τὸ ᾄσμα των χωρὶς νὰ τὰς ἴδῃς, ἢ ὡς γυνὴ παρισταμένη θὰ σοῦ φανῇ ὡς ἀνὴρ καὶ ἢ ὡς ἀνὴρ θὰ σοῦ φανῇ ὡς γυνή. Εἶνε πρᾶγμα τέλος δυσεξήγητον.

Εἶνε ὠραῖαι; Εἶνε ἄσχημοι;

Κανεὶς δὲν δύναται νὰ τὸ ὁμολογήσῃ.

Αἱ κρίσεις μέχρι τοσούτου μόνον ἐφθασαν: ὅτι ἡ μία τραγουδεῖ γλυκύτερα, ἢ ἄλλη τραγουδεῖ ἀνδρικώτερα.

Εἶνε γαλλίδες; Οὐδεὶς οἶδεν.

Ἐὰν τὰς ἀκούσῃς νὰ ὁμιλοῦν, θὰ εἴπῃς ὅτι εἶνε γαλλίδες. Ἐὰν τὰς ἀκούσῃς νὰ τραγουδοῦν, θὰ εἴπῃς ὅτι δὲν εἶνε γαλλίδες.

Τί εἶνε λοιπὸν;

Εἶνε ἀοῖδοι πρωτότυποι ὁλῶς, διατυπώσασαι μουσικὴν καὶ ᾄσμα ἴδιον. Ἡ μουσικὴ των δὲν εἶνε οὔτε ὀφρεμπαχική, οὔτε σοβαρὰ, εἶνε μίγμα, προῦν τῆς ἰδιοφυΐας των.

μεθα—ὕπελαθεν ὁ Κόμης, ὅστις ἀνέλαβε τὴν ψυχραιμίαν του—Δὲν εἶναι ἀληθές, Ἐδουάρδε;

Καὶ ἔδωκε τὸ σημεῖον εἰς τὴν μουσικὴν νὰ ἀρχίσῃ. Ἡ μουσικὴ ἤρξατο προανακρούουσα τὸν τετράχορον, ἡ Κόμησα περιέμενε τὸν Ἐδουάρδον, ἀλλὰ βλέπουσα ὅτι ἦτο τεταραγμένος ἀπεσῶρθη καὶ αὕτη τοῦ χοροῦ. Τὰ ζεύγη ἤρχισαν νὰ διασταυρῶνται καὶ ὁ Ἐδουάρδος ἀπεχώρησεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χαρτοπαικτείου, ὅπου πάντες συνέχαιρον αὐτῷ ἐπὶ τῇ ἐπανάδῳ του καὶ αὐτὸς ὁ βαρῶνος, ὅστις ἠγάπα τὸν Ἐδουάρδον, μόλον ὅτι ἐνόμιζεν ὅτι ἤθελον προσβληθῇ αἱ πολιτικαὶ καὶ κοινωνικαὶ ἰδέαι του ἐὰν τῷ ἐδίδο τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του. Ὁ Ἐδουάρδος ἀνέλαβε τὴν παιδράν του ὄψιν. Ἀπέκρυφεν ὅσον ἡδύνατο τὰς ὑποφίας του, ἀλλὰ βλέπων πάλιν τὸν Μαρκήσιον ἐπλησίασεν αὐτὸν καὶ μετὰ τινος ψευδοῦς ἀπαθείας τὸν ἠρώτησε κρυφίως.

— Καὶ ὠνομάζεσθε πάντοτε Μωρυγνύ; Νομίζω ὅτι ἄλλοτε ἐφέρετε τὸ ὄνομα Ἰούλιος Ῥιγώ. Οὔτε εἶναι ἢ πρῶτον φορά, καθ' ἣν συναντώμεθα.

— Ἀπατάσθε κύριε...—ὕπετραύλισεν ὁ Μαρκήσιος, ἀπατάσθε.

Ἐν τῷ μεταξὺ διέκοψεν αὐτοὺς ἀποτόμως ὁ βαρῶνος.

— Ἐμάθετε τὰ νέα Κύριοι...;

— Τί συμβαίνει βαρῶνε;—ἠρώτησαν πάντες.

— Τὸ ἐρχόμενον ἔαρ εἶμαι διὰ τὴν Ἀμερικὴν.

Κατ' ἀρχὰς δὲν ἀρέσκει. Ὀλίγον ὅμως κατ' ὀλίγον ἔξοικειοῦται τὸ οὖς καὶ νομίζει, [ὅτι αἱ ἀδελφαί Πασχάλ ἦσαν ἀρχαῖαι τοῦ θεάτρου Ὀρφέως] ἠθοποιοί, ὑποχωρήσασαι μόνον διὰ τοὺς Πειρατὰς, διὰ τὰς ὁποίας πάλιν ὑπεχώρησαν οἱ Πειραταὶ ἐπὶ μικρὸν, πρὸς μεγάλην λύπην τοῦ φιλοθεάμονος κοινού, καίτοι ὁ θίασος πρὸς τέρψιν ἔκαμε τὸ μουσικὸν τοῦτο πῆδημα.

Τὸ πρῶτον ᾄσμα των μᾶς ἄφησε μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα. Ἐσκεπτόμεθα: μᾶς ἤρεσε, δὲν μᾶς ἤρεσεν, ὅτε τὸ δευτέρον ᾄσμα ἐπέσυρε τὰ χειροκροτήματα. Ἐτραγουδήθη τὴν δευτέραν ταύτην φοράν τὸ χορευτικώτατον καὶ μουσικώτατον βάλς τοῦ Στράζους *Εἰς τὸν ὠραῖον κυανοῦν Δουναβίν!* Κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ περιπαθοῦς τούτου βελλισμοῦ αἱ ἀδελφαί Πασχάλ μετεβλήθησαν εἰς δύο τοῦ Δουναβέως: κυμάτια, ἅτινα συγκρούμενα, ἀντικρούμενα, ἐνούμενα, χωριζόμενα, ἀπετέλουν μουσικώτατον φλοῖσβον, οὐτινος εἰ γλυκαῖς τόνοι παραδόξως ἀντὶ νὰ λάβουν τὴν πρὸς τὸ οὖς διεύθυνσιν ἤρχοντο καὶ προσεκολλῶντο ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν θεατῶν, οἵτινες ἐφαντάζοντο τότε τὴν χωματώδη αἰθουσαν τοῦ Ὀρφέως μεταβεβλημένην θαυμασίως εἰς καταστόλιστον αἰθουσαν χοροῦ πλέουσιν εἰς ἀρώματα καὶ εἰς φῶτα.

Τὸ τρίτον τῶν ᾄσμα εἶχε καὶ μιμικήν. Διότι αἱ ἀδελφαί Πασχάλ ὑποκρίνονται κάλλιστα. Ἐχουσιν ἴδια μιμικὰ σχήματα, ἴδιον δραματολόγιον δι' ἑαυτὰς μόνον, ἐν ᾧ ὅμως ἡ σεμνότης πρωταγωνιστεῖ πάντοτε. Τοῦτο εἶναι πολὺ, καὶ καθιστᾷ τὰς ἀδελφάς Πασχάλ, ἀδελφάς Πασχάλ πρωτοτύπους εἰς τὸ εἶδός των.

Δὸν Πασκουάλε.

— Καὶ πῶς τοῦτο; Προσέθετο ὁ χωλὸς συμβολαιογράφος, τὸν ὁποῖον ἀφήσαμεν χαρτοπαικτοῦντα.

— Πρόκειται νὰ γείνῃ ἐν Φιλαδεφείᾳ διεθνὴς ἔκθεσις ἀνθέων. Θὰ ἔχω νὰ ἐκθέσω πεντήκοντα τοῦλάχιστον εἶδη λειρίων...

Συγχρόνως ὅμως ἐξηκολούθει ὁ Λασκενέας. Ὁ συμβολαιογράφος εἶχεν ἀπολέσει σπουδαῖα ποσά, καὶ ὁ ἀνεψιὸς του ἐπίσης. Ὁ δὲ τοκιστὴς τῆς Σαίν-Μανδαὶ ὁ κ. Μαρινιάν εἶχεν ἀποκοιμηθῇ ἐν τῷ μεταξὺ ἐπὶ τῆς ἐδρας του καὶ ἐρογγαλιζε.

Ὅταν ὁ τετράχορος ἐτελείωσεν, ἡ Κόμησα, ἥτις ἦναγκάσθη νὰ συμπληρώσῃ ἐν ζεύγος, εἶδε μετ' ἐκπλήξεως, ὅτι ὁ Ἐδουάρδος μετὰ τῆς μητρὸς του εἶχον γείνει ἄφαντοι. Τοὺς ἀνέζητει πανταχοῦ, ἀλλ' εἰς μάτην, ἀντ' αὐτῶν δὲ ὑπηρετῆς τις τῇ ἐνεχειρίσειν ἐπιστολήν, ἐν ᾗ ὁ Ἐδουάρδος τῇ ἐζητεῖ συγγνώμην διὰ τὴν ἀπότομον ἀποχώρησιν χωρὶς νὰ τῇ ὑποδείξῃ σαφῶς τὴν ἀφορμὴν. Ἐδραμε πρὸς τὸν Ἐδουάρδον καὶ μετ' ὀργῆς τῇ ἐζητήσῃ νὰ τῇ εἴπῃ τὴν αἰτίαν, ἀλλ' ὁ Κόμης ἤρνετο, διατεινόμενος, ὅτι ἠγγόνει τὸ πᾶν καὶ ὅτι παρεξήγησιν τις συνέβη μόνον.

— Ἀλλ' ἐγὼ θὰ μάθω τὰ πάντα — εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Κόμησα.

Κ. Σένος.

(ἀκολουθεῖ).